

[Justitsministeren.]

1938. Denne Instruks fastslaar i Afsnit I. den ved Loven af 1897 fastsatte Hemmeligholdelsespligt. I Afsnit II udtales, at Retskendelser angaaende Oplysninger og Aflytning skal efterkommes; herom kunde der jo ikke være Tvivl. Mere Tvivl var der om, i hvilket Omfang Politiet uden Retskendelse eventuelt skulde have Adgang til Oplysninger og Aflytning, og det er jo ogsaa det, Forespørgselen drejer sig om. Det er en Selvfølge, at Justitsministeriet, da det fik denne Sag til Erklæring, nøje overvejede dette Spørgsmaal og nøje undersøgte, om der i den øvrige Lovgivning, navnlig i Retsplejeloven, fandtes Regler, der direkte løste Problemet eller dog forudsætningsvis maatte føre til en bestemt Løsning. Jeg skal nævne de Bestemmelser, der under denne Forundersøgelse blev fremdraget.

Efter Retsplejelovens § 169, der handler om Undtagelser fra Vidnepligten, maa Vidnesbyrd ikke afkræves Embeds- og Bestillingsmænd eller andre, som handler i offentligt Hvert, angaaende, hvad der ifølge dette er dem betroet eller kommet til deres Kundskab, for saa vidt Lov eller anden Forskrift paalægger dem Tavshedspligt, medmindre vedkommende overordnede Myndighed giver Samtykke hertil. Denne Bestemmelse, navnlig Slutningen, viser jo, at Undtagelse fra Vidnepligten kun kan gøres i det offentlige Interesse, og der kan derfor her ikke udledes noget om, at Telefonfunktionærerne skulde være udelukkede fra at give Oplysninger til Politiet.

Retsplejeloven har dernæst i Kapitlerne 68 og 69 fastsat nærmere Regler om Beslaglæggelse og Ransagning. Hovedregelen er, at der hertil kræves Retskendelse, men Politiet kan dog, naar Øjemedet vilde forspildes ved at afvente Rettens Afgørelse, i et vist Omfang handle paa egen Haand. Direkte indeholder Retsplejelovens Kapitler 68 og 69 imidlertid ingen Regler om Telefonsamtaler. Man undersøgte da, om Reglerne om Beslaglæggelse og Ransagning kan anvendes analogisk. Det skulde i saa Henseende være Bestemmelsen i Retsplejelovens § 750 om Breve, der skulde kunne anvendes. Den lyder saaledes:

„Breve og andre Forsendelser, som er rettede til eller antages at være bestemte for eller hidrøre fra Sigtede, kan det ved Rettens Kendelse paalægges Postvæsenet at tilbageholde og udlevere til Retten, naar Sigtelsen angaar en Forbrydelse, som det efter Lovens almindelige Regel tilkommer Statsadvokaten at for-

følge, og Omstændighederne gør det sandsynligt, at Indholdet bør beslaglægges.“

Det hedder endvidere i samme Paragraf, altsaa Retsplejelovens § 750, Stk. 2:

„I paatrængende Tilfælde kan Politiet paalægge Postvæsenets Embedsmænd at tilbageholde saadanne Forsendelser, indtil Rettens Afgørelse faas, dog ikke for et længere Tidsrum end tre Dage.“

En analogisk Anvendelse af Retsplejelovens § 750 paa Telefonsamtaler maa efter min Opfattelse, og altsaa efter Justitsministeriets daværende Opfattelse, ogsaa være udelukket ved Forholdets Forskellighed. Naar et Brev ligger hos Postvæsenet, er det tilstrækkeligt for Politiet at sikre sig, at det bliver der, indtil Rettens Kendelse om Beslaglæggelse kan indhentes, men en Telefonsamtale kan man ikke beslaglægge, man kan heller ikke finde den ved Ransagning. De Ord, der tales i Telefonen, hvor skarpe og grove de end er, henvejres og forsvinder set fra Politiets Synspunkt. Vil man kende dem, maa der lyttes til dem i det Øjeblik, de udtales, og ikke Dagen efter, naar Retskendelse falder.

Den analogiske Overføring af disse Regler kan saaledes ikke ske, der kan højst være Tale om, at man ved Udformningen af Reglerne for Telefonsamtaler i videst muligt Omfang skal tage Hensyn til de Principper, der er nedlagt i Retsplejelovens Kapitler 68 og 69 om Beslaglæggelse og Ransagning. Dette er ogsaa sket.

Jeg skal nu gennemgaa de enkelte Bestemmelser, der er givet i Instruksens Afsnit III om Politiets Adgang til uden Retskendelse at faa Oplysning om Telefonsamtaler.

Der siges først under Nr. 1:

„Politibetjente, Overpolitibetjente, Inspektionsbetjente, Politiaassistenter og Politikommissærer i Opdagelsespolitiet samt Politifuldmægtige, Politivadkater, Politiinspektører og Politimestre kan forlange, at et Telefonselskab sikrer sig visse nærmere angivne Oplysninger, saaledes at disse kan stilles til Politiets Raadighed, naar Retskendelse derom foreligger.“

Denne Bestemmelse svarer til den Beføjelse, der i Retsplejelovens § 750 i Statsadvokatsager er tillagt Politiet over for sigtede til at paalægge Postvæsenet at tilbageholde Breve, indtil der foreligger Retskendelse.

Bestemmelse Nr. 2 i Afsnit III i Instruksens lyder saaledes:

„De samme Polititjenestemænd som under 1) angivet kan til Brug ved Underøgelse i Anledning af en begaaet For-